

Пролісок

portal.prolisok.org

листопад
2015
№3
(162)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Соціальні
мережі

6-7 см.

"Вуличний кіт
на імення Боб"

10 см.

Осінній
вернісаж -
2015

2-5 см.

ОСІННІЙ вернісаж – 2015

Брояковська Н.В.

Традиційне загальногінмазійне свято, в якому кожен учень має змогу розкрити свої творчі здібності.

Минулого року обласні класи присвятили свої програми виключно Україні – її минулому та сьогоденню.

Пройшов рік. Багато чого змінилося, а ще більше, на жаль, ні... Тож кожен вихователь зі своїми підопічними створювали програми «из того, что было...», а саме спиралися на ті основні таланти, які є в класі. Особливо це торкнулося нових 10-х класів.

цію «Осінь».

Який потрібно пройти нелегкий шлях хлібороба – від збирання врожаю до випікання запашного короваю продемонстрували у своїй композиції «Косарі» шестикласники. Кожна група виконувала певну роботу, і слід сказати, що це було чітко, гарно і правдиво.

Ніжну, проникливу, задушевну композицію «Ішло дівча лучками» виконали учні 7-го класу.

Восени обов'язково проходять ярмарки. У цілу хореографічну композицію вплився ярмарок у виконання учнів 8-го класу. Там були жартівливі пісні, «спесивий» Явтух, який сперечався із дівчатами, а все ж віз їх на ярмарок, а також самобутня картинка «Дід бабу продає», що добре запам'яталася глядачам. Руслан Кулаков, Богдан Мазур, Юлія Байборода були справжніми акторами.

Українські вечорниці здавна полюбляли парубки та дівчата. Артистичні «куми» 9-го класу Валерія Черній та Анастасія Бебих нікого не залишили байдужими до свого виступу, а запальні сучасні вечорниці «Шики-дим» визвали цілий шквал оплесків.

Разом із міськими 10-11-ми класами всі присутні побували на сватанні та весіллі. Мовою хорео-

Відкрили цьогорічний Осінній вернісаж наймолодші гінмазисти – учні 5-го класу, які по-дитячому щиро, яскраво, безпосередньо, і разом із тим, урочисто, виконали хореографічну компози-

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

графії вони вдало відтворили ці красиві, важливі і такі зворушливі звичаї. Ми всі мали змогу милуватися нареченими: Анною Мухіною, Іваном Стрелковським, Катериною Ткачук та Андрієм Башинським, а також дівочою красою дружок, юнацьким запалом парубків, мудрістю батьків та сватів. Звичайно ж, міські класи порадували нас майстерним

виконанням хореографічних композицій.

10-і обласні класи в Осінньому вернісажі брали участь вперше, отож хвилювань було немало, а бажання показати глядачам свої таланти все ж перемогло.

Першим на сцену вийшов математичний 10-Б, який через свого мандрівника-філософа вирішив пошукати щастя в різних куточках світу. Коли він уже майже зневірився, то потрапив до нашої мільйонної України. І що ж він там побачив і по-

чув? – поетичні рядки про золоту осінь у щирому виконанні Олеса Поліщука та Ольги Голованової, талановитих юних музикантів: респектабельного саксофоніста Антона Волкова, клавішника Дмитра Каракоця, піаністок Тетяни Поліщук та Юлії Сенченко. Мандрівник був у захваті, більше того після зворушливого виконання Миколою Федурко «Сонету» він був уже впевнений, що знайде тут щастя, а, можливо, й справжнє кохання. Програма пройшла чітко і організовано.

Учні 10-В класу вирішили довести усім глядачам, що їх життя в гімназії – це казка. І вони мали рацію. Весело, цікаво, хоча й напружено, минає день. А вночі до них приходять Поле Лукоє – і вони бачать різнокольорові сні. І, мабуть, тільки уві сні в гуманітарному класі можуть бути такі зайдливі математики, дівчатам (теж уві сні!) до вподоби більше балет, а ніж набір якихось сучасних рухів...

Але, особисто мене, більш за все вразила мрія наших обласних дітей – дорога додому!!! Соліст суботньої дискотеки Ігор Толмачов був неперевершеним. Це просто «БОМБА!».

Звичайно, унікальність цього класу очевидна: 26 дівчат та всього 6(!) хлопців. Але й тут для себе хлопці знайшли безліч плюсів, і надзвичайно ніжно відгукувалися за своїх дівчат. Особливо їм, як і всім іншим, сподобалися гітаристи: Юліана Маринич та Тетяна Крисатюк.

А ось універсальний 10-Г поринув у дитинство. Розпочала програму уже знайома нам співач-

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

зили всіх інопланетяни (в шикарних саморобних костюмах!), які спочатку не розуміли життя землян, а під кінець усвідомили: чого на їхній планеті бракувало. Хто ж не потрапив на фестиваль, який допоміг провести всемогутній Містер Твістер, може пожалкувати. Це була робота достойна поваги.

ка, красуня Людмила Мокряк. Своім бездоганим виконанням пісні «Куда уходит детство?» вона поставила досить високу планку для учасників всієї програми. І хоча до Осіннього вернісажу більша частина класу ніколи не виступала на сцені, ми разом із ними теж згадали своє дитинство. Заслужували уваги хореографічні картинки, особливо «Танок маляток». Хороші тексти, вдалі мізансцени – отже, в цілому програма видалася милою, ніжною, ностальгічною.

Обласні одинадцятикласники почували себе на сцені досить впевнено. Їм під силу були вже театралізовані програми, складніші хореографічні композиції, а також вокальні номери, які виконувалися на високому рівні.

Доказом цього є виступ 11-Б класу. Свою програму вони назвали «Місто здійснених мрій». Багатющий, самодостатній Містер Твістер (Дмитро Шевченко) після нескінченних довгих мандрівок знайшов таки це місто, і воно виявилось нашим Єлисаветградом. Що й казати, це був пристойний міні-спектакль. Ліза Маліченко – природжена журналістка, прекрасними були і заморські гості. Вра-

11-Г свою програму назвали «Калейдоскоп». Віршовані рядки склали самі учні, в яких відображено життя в гімназії, гуртожитку, підготовка до зрізів, а найголовніше – класти успішно ЗНО. Вдало були підібрані сценки «Урок фізики» та «Міністерська перевірка на уроці історії». Всім присутнім у залі – і учням, і вчителям – це було надзвичайно близьким і зрозумілим – тим паче, що і «вчитель» (Дмитро Хлівний), і «представник Міносвіти» (Антон Яровий) були на висоті. Безперечно, прикрасив програму фінал, де майбутні випускники стверджували, що все буде добре, виконавши наживо однойменну пісню Святослава

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Вакарчука.

«16-й осінній квартал». 11-В завершує Осінній вернісаж – 2015.

Це була мега-програма. Стержень – «Студія квартал - 95». На перший погляд, як взагалі можна було до них торкатися? Але з перших хвилин на репетиції стало зрозуміло: цим талановитим, по-хорошому впертим і впевненим у собі учням під силу і така програма.

Прекрасні віршовані рядки, в міру дотепний гумор, артистизм, невимушеність усіх головних виконавців, чудові хореографічні композиції, бездоганне виконання пісень – все це дає змогу стати поруч із улюбленим нами всіма колективом.

Початок – візитна картка «Каждый вечер вечер наступает вдруг...» ми бачимо чітко синхронне поєднання пісні, хореографії і віршованих рядків. Не хотілося б виділяти когось особисто (я вже говорила, що всі чудові актори) та все ж неможливо не висловити захоплення двом винуватцям пояснювальних записок (Віталій Данченко, Влад Міщенко), ведучим Ользі Івановій, Максиму Гавришу, виконавцям хореографічної картинки «Сірожине пірожине», відомій усьому світові скрипальці, яка їхала транзитом Буенос-Айрес – Гайворон...

Не кожного року ми можемо проводити зі сцени з вигуками «БРАВО», як сказав Данченко,

«представників волелюбної, нескореної української нації». Це я про тріо «Дике поле». Впродовж виступу 11-В висококласно працював екран і за це велика вдячність Ярославу Чабану. Програма просто шикарна, і дуже жаль, що це був їхній останній Осінній вернісаж.

Цьогорічні фінали програм вразили всіх. У них були і надія на майбутнє, бажання всупереч усьому йти тільки вперед, і впевненість, що все буде добре.

Для того, щоб вернісаж – 2015 був саме таким, максимум зусиль доклали всі учні, їхні надзвичайно творчі вихователі, хореографи, вчитель музики, фахівці технічного центру.

Стало вже доброю традицією запрошувати на наш вернісаж гостей – вони завжди є доречними. Людмила Таран, студентка мистецького факультету порадувала всіх нас новою піснею, а минулорічні випускники Анна Гавриленко та Олександр Ліпко спеціально для вернісажу підготували композицію на пісню Олександра Пономарьова «Заспіваймо за Україну». В кожному їх русі неозброєним оком можна було розгледіти вогник патріотизму, який передався неосяжним полум'ям кожному глядачу. Щира їм вдячність.

Закінчився Осінній вернісаж, як завжди, традиційно – теплими словами директора, народного артиста України, професора А.С.Короткова і коротенькими виступами випускників, які з'їхалися «додому».

Соціальні мережі

Досить складно уявити сучасне існування людей різного віку без доступу до мережі Інтернет. Він відчутно спростив наше життя. Інтернет-магазини дозволяють здійснювати покупки, не виходячи з дому, онлайн-трансляції замінили нам телевізор, новини і прогноз погоди оновлюються кожен хвилину. Але є ще один важливий фактор, через який школярі «липнуть» до екранів монітора цілодобово, – це соціальні мережі. Кілька років тому, коли з'явилася одна з перших соціальних мереж, це викликало справжній резонанс.

соціальної мережі.

Найбільшим позитивом будь-якої соціальної мережі є те, що вона дає можливість контактувати з людьми, яких побачити особисто можливості немає. Це і родичі, які виїхали за кордон, і друзі, що роз'їхалися по інших містах. Звичайно, налагодити який-небудь контакт з ними можна, та це вкрай складно. Саме цим і пояснюється колосальна популярність інтернет-мереж.

Проте вже давно відмічено: там, де популярність, там і шахраї. На жаль, соціальні мережі не позбавлені такого недоліку. Як тільки сервіси стали популярними, натовпи шахраїв почали свою темну справу. Найменше, що може втратити користувач соціальної мережі – це свою сторінку. У гіршому разі, можна втратити конфіденційну інформацію.

Важливим є і те, що багато корис-

Кожен прагнув швидше створити свій акаунт і збільшити кількість друзів. Як того і слід було очікувати, з часом виникла проблема залежності молоді від

тувачів потрапляють у залежність від соціальних мереж. Яскравим проявом цього стає постійний перегляд своєї сторінки в очікуванні нових повідомлень від друзів. Найчастіше ці дії відбуваються в робочий час, що має нега-

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

тивний вплив на продуктивність праці.

21 жовтня у 9 класі проведено дискусію «Соціальні мережі: за і проти». Оскільки про шкodu або користь соціальних мереж, їх вплив на особистість підлітків досі сперечаються вчені, політики, відомі особистості, дев'ятикласники намагалися з'ясувати, якими є наслідки користування соціальними мережами. Гімназисти відверто висловлювали думки, поважаючи точки зору опонентів. Серед «плюсів» соціальних мереж учні назвали такі:

- спілкування без меж,
- перегляд відеофільмів,
- слухання музики,

- отримання корисної інформації,
- дозвілля,

• допомога у навчанні.
Водночас учнями було зазначено, що соціальні мережі сприяють відкритому доступу до особистої інформації користувача, не завжди містять достовірну інформацію, вимагають фінансових затрат, наносять шкodu здоров'ю та формують залежність. Також під час

заходу було проведено анкетування «Я і соціальні мережі». Наприкінці дискусії учні дійшли висновків, що проблеми, пов'язані з використанням соціальних мереж, можна вирішити обмеженням часу перебування у мережі та добором альтернативних способів проведення часу. Слід приділяти більше уваги реальному життю, адже тепло справжнього дружнього спілкування ніколи не замінить найкраща віртуальна дружба.

Бебих Анастасія, 9 клас

28 жовтня - День визволення України від німецько-фашистських загарбників

Мирне співіснування ніколи не було відмінною рисою людства. Іноді мені здається, що війни, вічні чвари та міжусобиці – це невід’ємна частина нашого життя. Певно, не було жодного століття, жодного року, коли б на планеті був мир та злагода...

Скільки прикладів з історії можна навести як доказ. Згадати хоча б Другу світову війну 1941-1945 років. Хоч перемогу ми і здобули 71 рік тому, але й сьогодні холоне кров у жилах тих, хто був свідком жорстоких звірств фашистських загарбників. Війна кардинально змінила життя всієї країни: прийшла в кожний дім, кожную сім’ю. Вона залишила в своєму полум’ї мільйони людських доль, принесла страждання і горе, які й досі хвилюють народну пам’ять.

Війна... Скільки життів вона забрала, скільки доль зруйнувала!

Наслідком Другої світової війни є загибель мільйонів людей, зруйнування промисловості, сільського господарства. 714 міст України лежали в руїнах, більшість мирного населення залишилась без домівок...

Все більше вивчаючи наслідки Другої світової війни, викликають подив ті люди, які вважають, що війна – це дійсно спосіб вирішити конфлікти між державами, адже, як сказав Томас Манн : «Немає жодного народу, збагаченого в слідстві перемоги».

Але це було аж 71 рік тому. Сьогодні змінилось багато чого: зараз зовсім інша мода,

інші порядки, інші закони, інша влада. І, здавалося б, зараз люди зовсім інші, цивілізовані, гуманні, і у нас, українців, та й у всієї планети, з’явилася надія на мирне життя, але, незважаючи на всі зовнішні зміни, в душі ми залишились такими ж.

Ще два роки тому, війна для мене була чимсь нереальним, неможливим. Але наразі, на жаль, ми можемо спостерігати неоголошену війну з Росією та кризу в Україні.

Мир на землі – це безцінний скарб. То чому ми - люди - не можемо зберегти цей дар, завойований кров’ю наших предків?

Все, що потрібно людині для щастя, - це всього лиш безпечна дійсність, упевненість у майбутньому. Кожна людина хоче бачити навколо себе тільки щасливих, добрих, веселих

людей і сама хоче жити повним життям. Але всього цього нам досягти лише у мирі.

Тому давайте змінюватись, люди! Давайте поважати один одного, жити в мирі, згоді, гармонії! Давайте збережемо для нащадків мирний, безпечний для усіх світ!

Кондаурова Анастасія, 10-Б клас

Осінній настрій...

Ось і закінчилися два виснажливі навчальні місяці осені. Позаду вже перші сльози, нові знайомства, перші сварки і перші хвилювання, адаптація до нового життя. І нарешті – довгоочікувані осінні канікули, хоча й короткі, але все-таки канікули!

Метушня, збір речей, обійми, прощання й поцілунки. Радість в очах і поїздка додому.

Теплий сонячний ранок. Неньчин голос: "Доню, вставай, а то так і день мине!" І ти розумієш, що ти вже вдома з рідними й найдорожчими людьми в світі. Для мене ці канікули стали по-особливому теплими й дорогими. Я багато

гуляла в парку, в лісі, спостерігаючи за золотим листям, падаючим з готових уже до зими дерев. Іноді ми збиралися з друзями і просто весело проводили час. Але, звичайно, і про навчання теж не забувала.

Я люблю осінь. Золота пора дарує мені

трохи незвичайний настрій. З одного боку, мені сумно, що літо вже минуло, а з іншого – розумію, все ще попереду: перший сніг, Новий рік, подарунки! Звичайно, дуже шкода, що канікули вже скінчилися, але всьому рано чи пізно приходить кінець, і потрібно радіти тому, що маєш!

Людмила Зінченко, 10-Г клас

Мої враження від книги

Чабанюк Тетяна, 11-В клас

«Вуличний кіт на імення Боб»

Інколи життя нам дає ще один шанс змінитися на краще, і лише від нас залежить, як ми використаємо його. Цим зумів скористатися Джеймс Боуен та його пухнастий друг – кіт Боб. Джеймс народився у Великій Британії, але коли батько та мати розлучилися, юнак переїхав до Австралії. Проблеми розпочалися зі школи, де він зазнав багато принижень і знущань однолітків. Це призвело до психологічної травми та початку тяжкої хвороби – наркотичної залежності.

Згодом Джеймс повернувся до Лондона, де проживав разом із зведеною сестрою. Це тривало недовго. Зовсім скоро Боуен став безхатченком і розпочав своє вуличне життя... З легких наркотиків пересів на героїн, щоб забути про свої проблеми у реальності. Та одного разу він зрозумів, що потрібно шукати вихід з цього нікчемного життя. Він почав грати на гітарі на Ковент-Гарден, був зарахований до метадонової програми та отримав муніципальне житло.

Одного разу, коли хлопець повертався з роботи, побачив біля свого під'їзду рудого кота. Джеймс подумав, що у нього є господар і пішов до себе додому. Наступного ранку, кіт знову сидів на тому ж самому місці. Боуен

помітив, що рудий без нашійника і в нього поранена лапка. Джеймсу стало шкода пухнастого і він заніс його до ветеринара, де коту призначили антибіотики. Ліки коштували майже весь денний заробіток, але хлопець не пошкодував грошей. За два тижні кота виликували. Джеймс випустив його на волю, але пухнастий був іншої думки: кіт не відходив від хлопця та навіть почав їздити з ним автобусом. Боуен назвав рудого Бобом. З того моменту ці двоє стали нерозлучними. Боб з Джеймсом почали разом грати на гітарі. Ця пара стала привертати до себе багато уваги. Перехожі просто танули від рудого «музиканта». Завдяки Бобу хлопець звільнився від наркотичної залежності, а згодом отримав роботу у «Big Issue» - виданні, яке допомагає таким, як наш герой, стати на ноги. Їхня програма полягає в тому, що ти купуєш журнал за один долар, а продаєш за два. На цій роботі друзі стають справжніми міськими знаменитостями, а їхнє життя наповнюється пригодами. Люди знімають відео та фотографуються з Бобом і Джеймсом, розміщуючи це в Інтернеті. Згодом весь світ дізнався про цю незвичайну пару. Боб навчив Джеймса по-новому дивитися на світ і радіти кожному дню. Хлопець перестав бути самотнім та почав піклуватися про інших.

Так у 2013 році вийшла книга «Вуличний кіт на імення Боб». Ця книга стала бестселером і б'є рекорди з кількості тиражу. Кошти, зароблені від книги, Джеймс витратив на виплату боргів та повернення до нормально-го життя. Пара ще й досі виступає на Ковент-Гарден. Улюбленою фішкою Боба і Джеймса є «агов, Боб, дай п'ять» і кіт простягає йому лапу.

Якщо вас зацікавила ця книга, то знайте, є і продовження пригод Джеймса Боуена і його рудого товариша кота Боба, а саме «Світ очима кота Боба» та «Подарунок від кота Боба».

Зустріч з письменником

18 листопада 2015 року у рамках тижня, присвяченого Дню української писемності та мови, відбулася зустріч п'ятикласників із справжнім письменником!

Гість такого рівня (редактор видавництва книжок для дітей «Фонтан казок», член літературного угруповання «Нова дегенерація», «серйозний» письменник для дорослих, літературний критик, перекладач і прекрасний дитячий автор!)

відвідує Кіровоградську землю не часто, тож, завдячуючи нашій випускниці та місцевій поетесі Горобець Олені, ми отримали гарний шанс познайомитися та поспілкуватися з класиком нашої літератури Іваном Андрусюком.

Іван Михайлович Андрусяк належить до поетів-«дев'ятдесятників», виступає як літературний критик, автор поетичних збірок «Отруєння голосом», «Шарга», «Повернення з Галапагос» та ін., романа-новели «Вургун», перекладів творів Чарльза Діккенса, Марини та Сергія Дяченків, Анни Політковської, дитячих творів «Стефа і її Чакалка», «Зайчикова книжечка», «Звір'яча абетка», «Кабан дикий – хвіст великий. Друга історія Стефи і Чакалки», «М'яке і пухнасте», «Вісім днів із життя Бурундука» та багатьох інших творів. Відзначений преміями різних конкурсів – «Благовіст», ім. Бориса Нечерди, «Золотий лелека», видавництва «Смолоскип», журналу «Кур'єр Кривбасу».

П'ятий клас серйозно попрацював: разом

із Вікторією Володимирівною та Наталею Володимирівною підготували та виступили на шкільній лінійці зі «Звір'ячою абеткою» та «Дівчачими дразнилками» цього автора, прошудіювали інтерв'ю та статті про цього письменника, а на добру згадку про себе подарували І.Андрусюку кошик його улюблених ще з дитинства цукерок – «Рачків», чашку та магніт із краєвидами нашого міста.

Звісно, «обмінялися» виконанням творів: п'ятикласники – що вивчили, а автор – що недавно написав. Щиро раділи один

від одного, придбали купу книжок із гарними творами та прекрасними ілюстраціями до них, брали автографи, фотографувалися (а як же без селфі!). Океан позитива! Шквал емоцій!

PS. Виявляється, що письменники не такі вже й суворі, серйозні та нудні!

Редколлегія 5 класу

ПРИВІТАННЯ

Вітаємо!

Всеукраїнська
Премія
Жінка III
тисячоліття

монійно поєднують успіхи в особистому і професійному житті, прагнуть виконувати не тільки свої щоденні обов'язки, а й брати участь в громадському житті, займатися благодійною діяльністю, мають особисті здобутки в науці, мистецтві, спорті чи будь-яких інших сферах. Учениця 7-го класу Єлизавета Чорна перемогла у номінації «Надія України - 2015».

Єлизавета – із тих дітей, яких називають надією країни. Насамперед вона звичайна дитина: весела й запальна, яскрава й талановита, танцює, читає, подорожує, любить кіно. Але маленька Ліза – це також людина з великим серцем. Адже окрім буденних справ школярки та дівчинки у неї є Великі Добрі Справи, причому добродійній роботі вона присвячує дуже багато часу. У свої 12 років неодноразово ініціювала проведення різних заходів для дітей, позбавлених батьківського піклування, які проходять під егідою Благодійної організації «Міжнародний благодійний фонд «Єлизавета». Вона не тільки ініціює заходи, але й завжди бере участь в усіх проектах Фонду. У майбутньому, сподіваємося, вона зможе реалізувати найсміливіші і найшляхетніші ідеї. Адже, такі діти як Єлизавета – надія і майбутнє України!

Редколегія 7-го класу

Премією нагороджуються жінки, які гар-

У Київському національному академічному театрі Оперети відбулась VIII Церемонія нагородження Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття».

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.
Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2014 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.